

LOUIS BOVÉE

DE MASSASPRINT

DE 50 BESTE SPRINTERS 00IT

DE 50 BESTE SPRINTERS OOIT

DJAMOLIDIN ABDOESJAPAROV	028	SEAN KELLY	110
MARINO BASSO	030	MARCEL KITTEL	114
BENONI BEHEYT	034	GERRIE KNETEMANN	118
JEROEN BLIJLEVEN	036	ERIC LEMAN	122
GUIDO BONTEMPI	040	RIK VAN LINDEN	124
TOM BOONEN	042	RIK VAN LOOY	128
MARK CAVENDISH	046	OLAF LUDWIG	130
MARIO CIPOLLINI	052	FREDDY MAERTENS	134
ANDRE DARRIGADE	056	EDDY MERCKX	138
JOHN DEGENKOLB	058	WILFRIED NELISSEN	140
JACQUES ESCLASSAN	062	ALESSANDRO PETACCHI	144
ROBBIE McEWEN	064	EDDY PLANCKAERT	150
HENK FAANHOF	068	MIGUEL POBLET	154
OSCAR FREIRE	070	JEAN-PAUL VAN POPPEL	156
URS FREULER	074	JAN RAAS	162
WALTER GODEFROOT	078	PAOLO ROSOLA	166
JEAN GRACZYK	080	PETER SAGAN	168
ANDRE GREIPEL	082	GIUSEPPE SARONNI	172
DYLAN GROENEWEGEN	086	WARD SELS	176
MATHIEU HERMANS	090	TOM STEELS	180
FRANK HOSTE	092	RIK VAN STEENBERGEN	186
THOR HUSHOVD	096	MATTEO TRENTIN	190
LAURENT JALABERT	098	ERIC VANDERAERDEN	194
JAN JANSSEN	102	ROGER DE VLAEMINCK	198
GERBEN KARSTENS	106	ERIK ZABEL	202

VOORWOORD

WINNEN OP KARAKTER

Didi Thurau was mijn jeugdidool. Geen échte sprinter, maar een veelzijdig coureur met een enorme uitstraling. Zat ik voor de televisie, dan lette ik speciaal op hem.

In 1982, net 19, won ik mijn eerste massasprint. Dat was tijdens de Ronde van Loir-et-Cher, een belangrijke Franse etappekoers voor amateurs. Pas toen begon ik een beetje in te zien het in me te hebben de snelste te kunnen zijn van een grote groep die op de finish afstormt.

Toen ik prof werd lukte het betrekkelijk snel te bewijzen wat ik in mijn mars had. Je groeit daarin verder. Door regelmatig het hele peloton overtuigend te kloppen, gingen je ploeggenoten in je geloven en dus helpen. Gedurende die periode, halverwege de jaren tachtig, ontstonden de trein-

tjes. Een aspect dat in dit boek gedetailleerd aan de orde komt.

Ik ben trots op mijn erelijst. Negen Touretappes, de groene trui, vier ritten in de Giro, negen in de Vuelta. Ik heb mijn kwaliteiten optimaal benut.

Mijn karakter heeft sterk bijgedragen aan wat ik wist te bereiken. Het spreekt voor zich dat in dit boek bij elke topsprinter aandacht wordt geschonken aan zijn achtergrond, zijn aangeboren eigenschappen, de ploegleiders die zijn pad kruisten en de (soms doorslaggevende) factoren geluk en pech in hun carrière.

Ik wens u veel kijk- en leesplezier toe!

JEAN-PAUL VAN POPPEL

HET TREINTJE VAN DE
HTC-PLOEG, MET IN HET
GROEN SUPERSPRINTER
MARK CAVENDISH.

DE MASSASPRINT

TOEN EN NU

Als je het hebt over de geschiedenis van de massasprint, kan het niet anders dan dat de Tour de France hierbij een zeer grote rol speelt. *La Grande Boucle* was, is en blijft veruit 's werelds belangrijkste wielerspektakel. Met alle respect voor de Giro, de Vuelta, de kleine rittenwedstrijden en de klassiekers, op het handvol topklassiekers na, maar naar de Tour gaat veruit de meeste aandacht uit.

Massasprints zijn van alle tijden. Maar die verliepen vroeger anders. Wielershistoricus William van Peer, kleinzoon van de legendarische Wim van Est, verduidelijkt: "Voor de Tweede Wereldoorlog startten in een wedstrijd honderd man. Hooguit. Onderweg, en we spreken dan van ruim 300 kilometer van start tot finish, vond een natuurlijke selectie plaats. Een lekke band diende de coureur zelf te herstellen. Een soort magisch realisme, iemand die langs de

**FAUSTO COPPI,
DRIE KEER WINNAAR
VAN MILAAN-SAN
REMO, DRIE KEER
ALLEEN VOORUIT.**

**KLASSEMENTSRENNER
BERNARD HINAULT
ONTOPOTE ZICH ALS
EEN SUPERSPRINTER.**

kant van de weg zijn kapotte band lapte. Uiteindelijk gingen misschien tien kerels de laatste kilometer in, dus dan een sprint van tien.”

Na de oorlog en in de jaren vijftig en zestig draaiden niet zo veel koersen op een massaspurt uit. Van Peer: “Fausto Coppi won Milaan-San Remo drie keer; drie keer alleen vooruit. Louison Bobet deed het eenmaal met een solo. In 1957 en 1959 toonde Miguel Poblet zich in de sprint de sterkste. Rik van Looy in 1958. Vele jaren achter elkaar telkens hetzelfde liedje: een massaspurt. Toen krabde de organisatie zich achter de oren. ‘We moeten iets verzinnen om de onvoorspelbaarheid en de spanning te verhogen’, redeneerde men. En toen werd de venijnige Poggio (een berg, LB) als scherprechter ingebracht. Waarna Eddy Merckx in 1966 zijn eerste van zeven overwinningen boekte.”

De laatste jaren zie je dat de Poggio niet meer voor een afscheiding in het peloton zorgt. Hennie Kuiper, winnaar in 1985: “Ja, ook mij valt dat op. Telkens een massaspurt.”

Op een gegeven moment begonnen de klassementsvedetten zich in het sprintgeweld te mengen: Merckx, Moser, Hinault en LeMond. William van Peer: “Die trend ontstond half jaren zeventig en duurde tot de komst van de treintjes. Bernard Hinault ontpopte zich zelfs als een supersprinter. Hij was ook niet bang om te vallen. De entree van de *treintjes* had tot gevolg dat de klassementstoppers zich in de eindsprint afzijdig begonnen te houden. Anno 2018 is het vrijwel uitgesloten dat Tom Dumoulin in een massaspurt meedoet.”

**BELGISCH WIELERICOON
STAN OCKERS (LINKS)
STIERF IN 1956 IN
HET HARNAS IN HET
ANTWERPSE SPORT-
PALEIS. TIENDUIZENDEN
FANS BRACHTEN
HEM DE LAATSTE EER.**

DE TREINTJES

“Ik zie niet zoveel verschillen met het sprinten in mijn tijd, de jaren zeventig en tachtig,” stelt Henk Lubberding, tegenwoordig onder meer analist voor de radio. “De zogenaamde sprintploegen fietsen als wezenlozen volle bak op kop. En dan denk ik: ‘Waarom niet wat rustiger en doordachter? Daardoor blijft het treintje langer in stand’. Ik bespeur dat het allemaal individualistischer is geworden. Ze hebben er geen moeite mee concurrenten de pas af te snijden. Een zware val nemen ze op de koop toe. Toen ik mede de sprint aantrok, toonde ik meer respect voor mijn tegenstanders. Stootje hier, kwakje daar. Ik hield me daar afzijdig van; ik hield van het zuivere werk.”

José De Cauwer, die ook hand- en spandiensten verleende aan massasprinter *pur sang* Jan Raas: “Die treintjes hebben de finale niet aantrekkelijker gemaakt. Teken des tijds. Het zij zo.”

Henk Lubberding: “De sprintploegen proberen

alles bij elkaar te houden. Als er onverhoopt iemand een kleine voorsprong pakt, dan wordt alles op alles gezet om die te niet te doen. Want het draait om die ene sprinter bij hen.” Indien ‘vroeger’ één, een handvol coureurs of een groep aan de haal was, bleef die groep weg. Na de entree van de ‘oortjes’ veranderde dat. De ploegleiders lieten zich toen nadrukkelijker gelden. Jean-Paul van Poppel: “Het is, door de buitengewone hoge snelheid, bijna uitgesloten in de slotkilometer te ontsnappen. Ook voor mij werd de sprint aangetrokken, maar anders dan nu.”

Rini Wagtmans, voormalig meesterknecht van Rik van Looy en Eddy Merckx: “Sprinten is veel gevaarlijker geworden. De treintjes denderen door met 70 in het uur, soms zeven treintjes naast elkaar. De kopmannen moeten het afmaken. Af en toe halen ze hierbij levensgevaarlijke capriolen uit.” Jean-Paul van Poppel: “Wij konden, bij 50-60 in het uur, nog versnellen. Nu, bij 70, lukt dat nauwelijks nog.”

WEG EN BAAN

Niet elke sprinter op de baan manifesteerde zich als een goede sprinter op de weg. Stan Ockers en Patrick Sercu, twee Belgische iconen, en de rijzige Duitse krachtpatser Rudi vormden hierop een uitzondering.

De carrière van *Stanneke* begon tijdens de Tweede Wereldoorlog. Hij blijkt talentrijk, want in een aantal klassiekers slaagde hij erin zich voorin te handhaven. Na de oorlog brak hij snel door. Hij beschikte niet alleen over een sterk eindschot, maar kwam ook in de bergen uitstekend uit de voeten. Dat uitte zich in twee tweede plekken in de Tour de France. In totaal won hij drie etappes en twee keer het groen. In 1955 veroverde hij de regenboogtrui door, in het Italiaanse Frascati, iedereen overtuigend achter zich te laten. Lengte van de koers: 293 kilometer. Op de piste, vooral in Antwerpen, verdiende hij een lieve duit. Terecht, want de volksheld was een ongekende publiekstrekker.

Op 1 oktober 1956 stierf Ockers in het harnas in 'zijn' Antwerpse Sportpaleis. Met een snelheid van 50 kilometer per uur klapte hij tegen het cement. Roerloos bleef hij liggen, het bloed stroomde uit zijn oren. Alle aanwezigen realiseerden zich: *Stan is dood*. België was in diepe rouw. Enkele dagen later werd zijn lichaam opgebaard in het Sportpaleis. Tienduizenden bedroefde fans brachten hem de laatste eer. Patrick Sercu was op dat moment 12 jaar. En eveneens *in shock*, vertelde hij later. "Ik zal nooit vergeten dat ik samen met mijn vader Albert naar de radio zat te luisteren. Hij was er kapot van, net als elke Belg; inclusief Koning Boudewijn." Sercu wist dertien Giroritten en zes Touretappes te winnen. Plus in 1974 de groene trui, *mogelijk* een gunst van zijn goede vriend Eddy Merckx, tevens regelmatig zijn koppelgenoot in de Zesdaagse. In de Zesdaagse voelde hij zich zeer thuis. Hij won er 88.

**RUDI ALTIG:
KRACHTIGE NAAM,
KRACHTIGE SPRINTER.**

Het wielershart van Rudi Altig (1937-2016) lag, onthulde hij zelf ooit, eveneens op de piste. En dat terwijl een blik op zijn erelijst duidelijk maakt dat hij ook op de weg een vedette was. Vier Giroritten, acht Tourritten, zes Vueltaritten, Milaan-San Remo, Ronde van Vlaanderen en het WK van 1966 waarin hij tijdens de sprint Jacques Anquetil en Raymond Poulidor aftroefde. "Altig was een kanjer. Krachtige naam, krachtige sprinter," zegt Jan Janssen.

HISTORISCHE VALPARTIJEN

Tour de France 1958

De slotetappe voerde van Dijon naar Parijs. Charly Gaul, een Luxemburger, kon zijn gele trui, normaal gesproken, niet meer verliezen. De kleine Fransman Jean Graczyk was verzekerd van zijn eerste plaats in de strijd om de groene trui. In dat klassement stond André Darrigade derde. Dédé won al vijf etappes, waaronder de eerste. Ook de laatste wilde hij per se opeisen. In de eindsprint op de piste van het Parijse Parc des Princes

leek hij opnieuw iedereen de baas te zullen zijn. Dat straalde hij ook uit. Opeens wandelde een Belgische official, Constant Wouters, vanaf het grasveld vanaf het middenterrein de baan op. Darrigade ontging dat. Vanonder zijn elleboog keek hij naar zijn achtervolgers. In volle vaart klapte hij met zijn voorhoofd op de kaak van de official en belandde op het gras. Zijn verwondingen vielen mee. Alleen een aantal kneuzingen. Wouters bleek er veel en veel erger aan toe. Als gevolg van een dubbele schedelbreuk raakte hij in coma. Negen dagen later overleed hij. Nog bijna dagelijks denkt Darrigade, zegt hij, aan deze dramatische gebeurtenis.

Tour de France 1994

Voor altijd in het geheugen van heel veel wielers liefhebbers gegrift: de massale valpartij waarbij Wilfried Nelissen, een Belg uit de Panasonic-équipe, het grootste slachtoffer werd. Hij liep een zware rugwervelblessure op en mocht van geluk

**ANDRÉ DARRIGADE
BOTST IN DE SPRINT
VOL OP DE BELGISCHE
OFFICIAL CONSTANT
WOUTERS, DIE ALS
GEVOLG VAN DEZE
CRASH, NEGEN DAGEN
LATER HET LEVEN LAAT.**

spreken dat hij niet met een dwarslaesie in een rolstoel eindigde. Laurent Jalabert (sleutelbeen- en kaakbreuk), Fabio Fontanelli (gebroken sleutelbeen) en Alexander Gontchenkov (polsbreuk) waren de andere bij de valpartij betrokken renners. Armentières was de plaats van handeling, een stadje in Noord-Frankrijk waar de eerste etappe eindigde. Chris Boardman, winnaar van de proloog, koerste in het geel. Met het finishdoek in zicht 'vochten' de toppers om een *perfecte* uitgangspositie. Onder hen, naast Nelissen, Jalabert en Van Poppel, Djamolidine Abdoesjaparov en Olaf Ludwig. Wilfried Nelissen stond erom bekend tijdens de finale met het hoofd omlaag te spurten. Die houding werd hem fataal. Hij zag niet dat plotseling een politiemans opdook die, op de vraag van een vrouwelijke toeschouwer, met haar cameraatje een foto van de aanstormende groep maakte. Hij botste frontaal op de gendarme Christophe Gendron, een heleboel beroepsgegoten in zijn val meeslepend. Het wegdek werd een bloedbad. Geluksvogel

Abdoe won, maar de publiciteit ging uiteraard naar zijn gevallen concurrenten.

"Ik wist de dans te ontspringen," zegt Jean-Paul van Poppel. "Sprint was, is en blijft geen samen koffie drinken. Er kleven risico's aan; je moet proberen daar niet bij stil te staan, anders win je nooit." Van Poppel deed dat dan ook niet. Een dag later won hij de etappe.

Tour de France 2017

Het gevecht om de groene trui zou, volgens insiders, gaan tussen Peter Sagan, Marcel Kittel en Marc Cavendish. Kittel won de tweede rit, Sagan de derde. De vierde, naar Vittel, beloofde weer op een spannende massasprint uit te draaien. Dylan Groenewegen voelde zich scherp en barstte van het zelfvertrouwen. Hij had best een goede uitgangspositie. Op 100 meter van de meet kon hij het echter schudden. Net als een aantal anderen viel hij. Dit was het gevolg van een ondoordachte actie van

**SAGAN HEEFT ZOJUIST
CAVENDISH EN DEGEN-
KOLB IN DE HEKKEN
GEREDEN. DE JURY IS
ONVERBIDDELIJK EN
VERWIJDEERT HEM UIT
DE TOUR VAN 2017.**

**FREDDY MAERTENS,
ONNAVOLGBAAR IN DE
GIRO VAN 1977.**

Sagan tegen Cavendish. Met zijn elleboog raakte die zijn aartsrivaal bewust. Cav – en Degenkolb – vlogen in de hekken. “Eigen schuld,” constateert Jan Janssen, de eerste Nederlandse Tourtriumfator. “Cavendish kon niet door dat gaatje. Onverantwoord risico. Ja, en dan val je op je kanus.” Uiteindelijk won Arnaud Démare. De organisatie kende geen pardon voor Peter Sagan en verwijderde hem uit de koers. Gio Lip-pens, finishverslaggever van *Radio Tour de France*: “Of ze dat te snel hebben gedaan, weet ik niet. Mogelijk. Het is wel zo dat vanaf dit jaar tij-

dens belangrijke wedstrijden een jurylid apart de tv-beelden bekijkt. Het kan bijna niet anders dan dat dat komt door de uit de hand gelopen Toursprint Sagan-Cavendish. Een legendarische massasprint waarvan de jury achteraf zei: Het is toch niet helemaal duidelijk wie wat fout heeft gedaan.”

‘OORLOG’ BLIJLEVENS-JULICH

Na afloop van de Tour de France 2000 kregen Jeroen Blijlevens en Bobby Julich, twee rasspurters, het met elkaar aan de stok. De kleine Brabander,

in dienst van het Italiaanse Polti, reed al maanden slecht en hoopte in de slotetappe naar Parijs alles recht te zetten. Dat lukte niet, volgens hem omdat Julich hem 'saboteerde'. Direct na afloop sprak een gefrustreerde Jeroen de Amerikaaan aan en stompte hem in het gezicht. Dat speelde zich af onder het oog van fotografen. Wat *Jerommeke* vreesde, geschiedde: de onverbiddelijke jury verwijderde hem uit de uitslag.

ROEMRUCHE SPRINTS

Giro d'Italia 1977

Freddy Maertens reed op de toppen van zijn kunnen. Van de eerste acht etappes had de Belg er zeven gewonnen. Ja, u leest het goed: zeven van de acht. Waarbij wel aangetekend dient te worden dat een aantal ritten in twee gedeeltes werd gereden. Etappe A en etappe B. Etappe 8A had Freddy al in zijn voordeel beslist. In de namiddag finishte 8B, in Mugello. Voor de zoveelste keer vochten Maertens en landgenoot Rik Van Linden een duel op leven en dood uit. Opeens een drama! Hun fietsen haakten in elkaar. Beiden kwamen zwaar ten val. Freddy brak zijn pols. Gezien de omstandigheden viel het best mee, maar niet voor de op dat moment beste sprin-

ter ter wereld. De blessure greep hem psychisch zo aan dat het voor zijn carrière een ommekeer betekende. Hij raakte, mede door ernstige problemen op privévlak, zijn zelfvertrouwen kwijt en werd nooit meer de oude. De rit in Mugello eindigde overigens in een zege voor Marino Basso.

Gent-Wevelgem 1984

Eric Vanderaerden hoopte zijn overwinning van het vorige seizoen te prolongeren. Zijn grootste vijand: Guido Bontempi. De Italiaan en de Belg, alsmede Eddy Planckaert, zaten elkaar in de haren. Trekken, duwen, kwakken. Bontempi eerste, Vanderaerden tweede. Na afloop was Vanderaerden helemaal over de rooie, totaal doorgedraaid. Zijn Panasonicploegbaas tekende bij de wedstrijdleiding protest aan, maar zonder resultaat.

Milaan-San Remo 2005

Werkelijk adembenemende apotheose op de Via Roma in de bloemenstad. Alle toppers mengden zich in de strijd. Alessandro Petacchi trok aan het langste eind, voor Danilo Hondo, Thor Hushovd, Stuart O'Grady, Oscar Freire, Phillipe Gilbert, Ruggero Marzoli en Tom Boonen. Eerste Nederlander: Leon van Bon – zestiende.

**MARK CAVENDISH
(LINKS) OP WEG NAAR
DE REGENBOOGTRUI
TIJDENS HET WK
VAN 2011.**

WK 2011

Start in Kopenhagen, finish in Rudersdal. Mark Cavendish had daar lang naar toegeleefd. Hij maakte er zelfs een *project* van. *Project Regenboogtrui*, noemde hij het. Het 266 kilometer lange parcours was zo vlak als een biljartlaken. Ideaal voor hem, vond hij. Zijn resultaten in de Tour de France, vijf etappezeges, droegen enorm bij aan zijn zelfvertrouwen. De Britse selectie stelde hij eigenlijk zelf samen, want hij zou de enige kopman zijn. Alles draaide om Cav. Tot zijn trouwe vazallen behoorden Adam Blythe, David Millar, Jeremy Hunt en ook Bradley Wiggins zegde, met de hand op het hart, Mark onvoorwaardelijke steun toe.

De koers verliep zoals een WK dikwijls verloopt. Vroege, lange ontsnappingen. Daarna kortere ontsnappingen. Het kaf van het koren scheiden. Door de lage moeilijkheidsgraad ging dat in Denemarken niet. Een groep van ongeveer tachtig coureurs passeerde de boog met het opschrift 1 kilometer. Aanvankelijk zat Cavendish in een verre van riante positie. Zevende, achtste. Cancellara, Greipel en Gilbert namen het voortouw. Adam Blythe 'parkeerde' Cavendish 100 meter voor de streep. Op 50 meter pakte Mark de kop en stond die, na een super spannende massasprint, niet meer af. Matt Goss volgde op 1 meter.

Na een spetterend feest met veel drank zocht Cavendish zijn bed op. Met zijn regenboogtrui aan, zo valt te lezen in zijn autobiografie.

**THEO SMIT WAS EEN SPINTER VAN HET
TYPE 'EENDAGSVLIEG': GOED GEDURENDE
EEN (KORTE) PERIODE, MAAR DAARNA
WEER ANONIEM IN HET PELOTON.**

EENDAGSVLIEGEN

Er zijn sprinters die enkele keren een beruchte massasprint opeisten, om vervolgens, door het uitblijven van nieuwe successen in de anonimiteit te verdwijnen. Willekeurige voorbeelden: de Belgen Pol Verschuere (drie Touretappes) en Rudy Mathys (vier Touretappes) en de Nederlander Theo Smit (twee Touretappes). Zowel Verschuere als Mathys wonnen op de Champs-Élysées. Op zich al goed voor eeuwige roem, dus veel respect.

Ook voor Theo Smit geldt dat. Hij is tegenwoordig samen met echtgenote Carla directeur van het in Badhoevedorp gevestigde bedrijf Smit Sportprijzen en in Zwanenburg runnen ze een zaak in promotie- en relatiegeschenken.

We schrijven 1975. Sponsor Frisol, met als geldschieter de supersluwe oliehandelaar Nico de Vries, vertrok voor de tweede keer in 's werelds grootste wielerevenement. Piet Libregts, oogappel en vertrouwensman van De Vries, leidde de brigade. Hij gaf zijn manschappen de ruimte, met een heleboel vrijheid. Wel wees Piet zijn coureurs subtiel op hun verantwoordelijkheden.

Onbetwiste kopman voor de Tour was Hennie Kuiper. Terecht, want regerend Nederlands kampioen. "Mijn debuutjaar bij de profs," blikte Theo Smit terug. In de aanloop naar de start in Charleroi zei Libregts: "Wat betreft het klassement gokken we op Kuiper. En we nemen een sprinter mee, verder zien we wel hoe het loopt." Het liep direct geweldig. De eerste etappe telde drie delen. Een proloog en twee korte etappes. Cees Priem won die eerste halve etappe, van Charleroi naar Molenbeek. Euforie binnen de Frisol-gelederen. Theo Smit: "Uiteraard. Zoiets stimuleert en wekt vertrouwen."

En in de vijfde rit, tussen Sable-sur-Sarthe en Merline-Plage, sloeg de geboren Amsterdammer zijn slag. "Omdat er nog geen loodzware cols waren geweest, zaten alle topspurters nog in koers. Hoewel geen specifieke massasprinter deed Eddy Merckx telkens

mee, gesteund door zijn trouwe knechten, onder wie Jos Huijsmans, Jos Deschoenmaker en Joseph Bruyère. Zij hielden hem uit de wind, reden hem naar voren. Een soort treintje, ver voordat treintjes gebruikelijk werden. Ik herinner me dat Henk Prinsen me, tien kilometer voor de streep, een bidon drinken toestopte. Daarna trok ik mijn eigen plan, zocht het zelf uit. Met de nodige dosis geluk belandde ik in een uitstekende uitgangspositie en won."

Achteraf noemt Smit deze zege onbegrijpelijk: "Werkelijk onvoorstelbaar. Dat ik iedereen, inclusief Merckx, klopte. Ik was weliswaar een explosieve sprinter, zoals twintig jaar na mij Jeroen Blijlevens en tegenwoordig Dylan Groenewegen, maar wie had gedacht dat ik zelfs Merckx kon verslaan."

Vier dagen later, Langon-Fleurance. Aanvankelijk barstte Theo Smit niet van het zelfvertrouwen. "Vijftien kilometer voor de streep wachtte een behoorlijke heuvel. Ik moest lossen, belandde helemaal achterin. Zoals mijn ploeggenoot José Decauwer. Hij pepte me op: "Kom op, Theo. We gaan het nog één keer proberen." Ik: "Nou nee, José. Heeft geen enkele zin." José: "Kruip in mijn wiel. Dan rijden we naar voren." Onderweg kwamen we Gerard Kamper en Donald Allan tegen. Zij hielpen ook mee."

Theo Smit belandde in de voorste regionen en greep op indrukwekkende wijze zijn tweede etappezege. De pers bedacht de koosnaam *De Katapult* voor hem.

"Wonderlijk hoe het in het leven kan lopen," zegt Theo nu. Hij heeft iets bijzonders neergezet en dat vervult hem terecht met trots. In de Vuelta won 'Smitje' drie etappes. "Officieel twee. In een sprint met Mariono Basso klopte ik die Italiaan, maar volgens de jury was er iets onreglementairs gebeurd, dus diskwalificeerden ze me. Omdat ik het prijzengeld mocht houden, blijf ik die zege meetellen."

Theo grinnikt: "Ik heb best wat geld verdiend, mede door mijn zeven jaar in Japan, waar ik op de baan actief was. Op mijn loopbaan kijk ik met veel plezier terug"

TECHNIEK EN TACTIEK

Het spreekt voor zich dat een massasprintspecialist tactisch superslim moet zijn. Slimheid heb je of heb je niet. En je bent bang of niet bang. "Ben je bang, dan heb je in een massasprint niets te zoeken. Je bent dan óók een gevaar voor anderen," vindt Dylan Groenewegen. Groenewegen won in 2017 het officiële wereldkampioenschap voor massasprinters, de laatste etappe van de Tour, op de Champs-Élysées in Parijs.

Dylan: "Technisch inzicht is je aangeboren. De stuurmanskunst, de baas zijn over je fiets. De fiets moet je boezemvriend zijn. Voor de start controleer ik alles, dus niet alleen de zadelhoogte. Materiaalkennis blijft essentieel. Wat zeker ook bij het technische aspect hoort: op het juiste moment de juiste versnelling kiezen. Dat vereist ervaring. En je leert van je fouten. Als je verliest, kan dat aan jezelf liggen; ik ben dan kwaad op mezelf."

"Ik train veel op snelheid. Mijn vader op de scooter, ik op de fiets in zijn spoor. Twee uurtjes door het buitengebied van Weesp en Diemen. De liefde voor het wielrennen heb ik van vader Cor en mijn opa Ko. Mijn opa runde een fietsenzaak in de Amsterdamse Rivierenbuurt en mijn vader doet dat nu. Zij hebben me 'besmet' met het wielerbacil."

Als massasprinter heb je een interessant vak, vindt Groenewegen tot besluit: "Ik heb me erin verdiept. Want ik ben 24 uur met dit vak bezig. Ik wist al snel dat je sterke schouders en sterke spieren moet hebben. En daar heb ik hard aan gewerkt."

DYLAN GROENEWEGEN, HIER ZEGEVIEREND OP DE CHAMPS-ÉLYSÉES. SPRINTEN IS ÓÓK EEN KWESTIE VAN TALENT, ZEGT HIJ.

